TÄHTI-SARJAT
N:o 8
Elokuu
1960
Hinta
50:--

Roy Rogers

ja TRIGGER

Ville Viikari

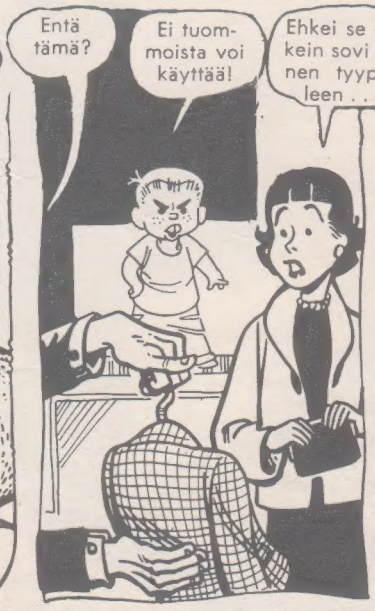

Roy Rogers

Häviävien jälkien arvoitus

Päätoimittaja: B. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Paletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

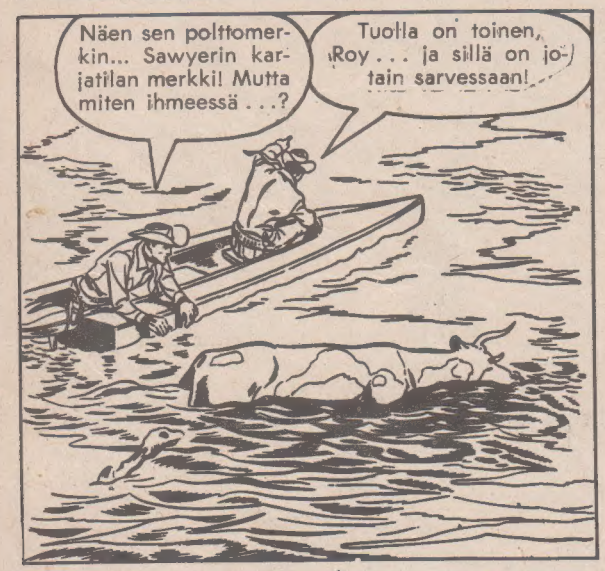

Virta keinauttaa lehmän raatoa, niin että toinen sarvi tulee selvästi näkyviin . . . Siinä on kiinni kello!

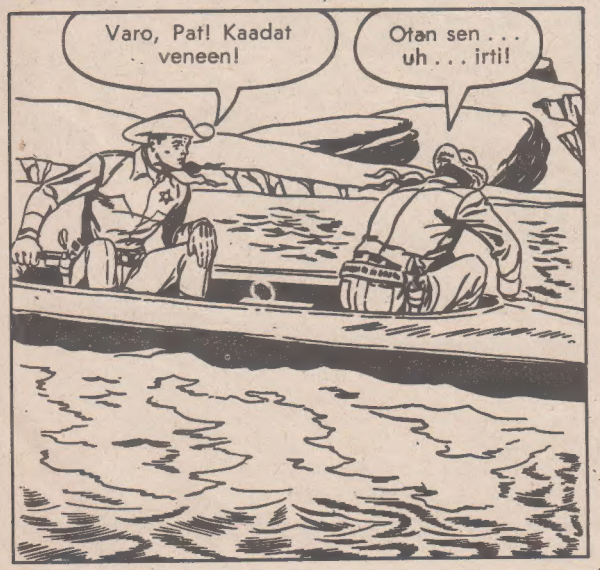

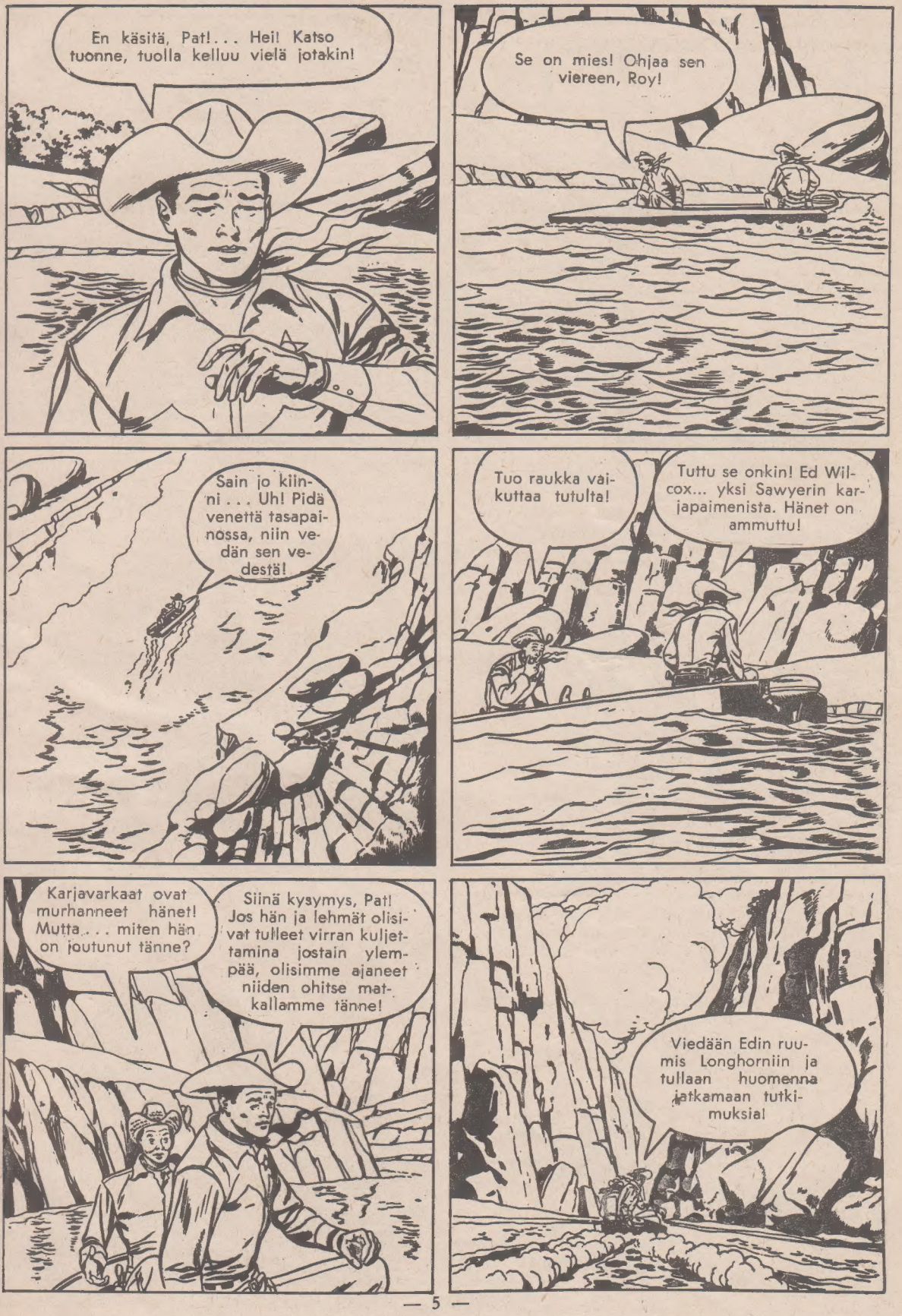
En käsitä, Pat!... Hei! Katso tuonne, tuolla kelluu vielä jotakin!
Se on mies! Ohjaa sen viereen, Roy!
Sain jo kiinni... Uh! Pidä venettä tasapainossa, niin vedän sen vedestä!
Tuo raukka vaikuttaa tutulta!
Tuttu se onkin! Ed Wilcox... yksi Sawyerin karjapaimenista. Hänet on ammuttu!
Karjavarkaat ovat murhanneet hänet! Mutta... miten hän on joutunut tänne?
Siinä kysymys, Pat! Jos hän ja lehmät olisivat tulleet virran kuljettamina jostain ylempää, olisimme ajaneet niiden ohitse matkallamme tänne!
Viedään Edin ruumis Longhorniin ja tullaan huomenna jatkamaan tutkimuksia!

Illalla Royn ja Patin tullessa kaupunkiin . . .

Löysin sieltä myös Ed Wilcoxin ratsun! Olen levoton siitä pojasta, Roy!
Teillä ei ole enää mitään syytä olla hänestä levoton, mr. Sawyer! Pat ja minä vedimme hänen ruumiinsa joesta neljä tuntia sitten!

Mitä?
Niin se on! Minulla ei ole aavistustakaan, miten se sinne oli joutunut, mutta . . .

. . . huomenna varhain haluan tulla katsomaan tuota kanjonia, jossa kaikki jäljet häviävät!

Seuraavana aamuna . . .
Se on tuolla tuon seuraavan mutkan takana! Elleivät lehmäni ole saaneet siipiä selkäänsä...
Eivät ne ole saaneet, mr. Sawyer!

Tässä se on, sheriffi!

Maata on tässä oikein sotkettu, Roy!
Niin, ne oli kerätty tässä yhteen paikkaan. Nuo hevosten kavion jäljet osoittavat sen!

Mitäs jos tutkisimme näitä kanjonin seinämiä, Bob! Minä otan eteläpuolen, ota sinä pohjoispuoli!
Sopii minulle! Ehkä koirasi löytää jotakin!
En osaa sanoa, mitä sinun pitäisi etsiä, Bullet! Vaistosi on tässä kai parempi apu kuin minun järkeni!
Iii-uh!
Ii-uh? Jap!
Kuuletko sinä jotain, Bullet?
Uh! Ii-uh!
Nyt minäkin kuulin . . . hyvin heikkoa lehmänkellon kalkatusta! Tämän kallion takana on luola . . .
Tonk-tonk-tonk!
...mutta tämäpä ei olekaan kalliota!

Hei! Et sinä voi . . . tuo kallionjärkäle painaa ainakin kaksikymmentä tonnia!
Ei . . . uh . . . tämä niin paljon paina! Tules auttamaan!

Kuulin teidän huutonne Sawyer! Mikä hätänä?
Roy hajoittaa nuo kalliot . . . paljailla käsillään!

Älkää olko niin hämmästyneen näköisiä! Ei tämä ole kiveä! Tämä on puukehykselle pingoitettua kangasta joka on sivelty vernissalla ja hiekalla!
Tuhat tulimaista!

Lehmän jälkiä ja jätteitä!
Ja jostakin tuolta vuoren uumenista kuuluu jatkuvasti tehmänkellon kilkatusta!
Tonk-tonk-tonk!

Mutta minne tämä käytävä saattaa johtaa?
Sen saamme pian nähdä! Haen vain taskulampun satulalaukustani. Tuokaa tekin hevosenne tänne!

Katsokaa mihin astutte! Käytävä viettää alespäin!

Tänne ne ovat kuljettaneet lehmänne, Sawyer!
Maanalainen virta. Sitä pitkin siis . . . mutta minne? Coloradoiokeenko?

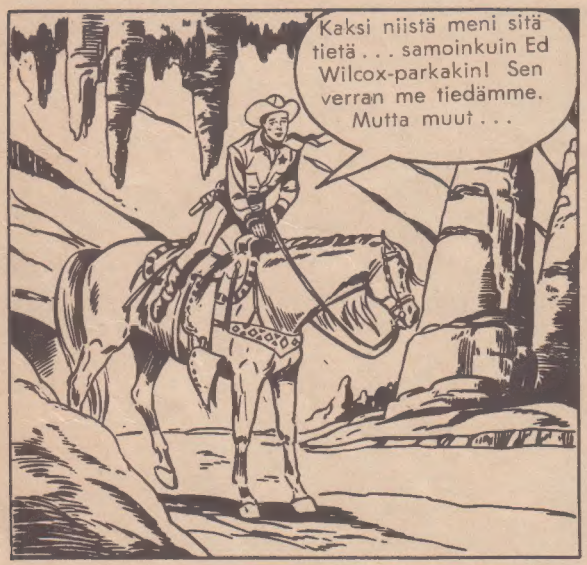
Kaksi niistä meni sitä tietä . . . samoinkuin Ed Wilcox-parkakin! Sen verran me tiedämme. Mutta muut . . .

. . Siitä aion ottaa nyt s
vän! Tule, Trigger!
Ei, Roy! Älä mene hukkumaan!
SPLASH!

Sinne painui koirakin! Aivan hullua . . .
Ehkei niinkään hullua! Karjavarkaat eivät hukuta lehmiä tahallaan! Niin, että jos varastetut lehmät pääsevät täältä hengissä, niin pääsee Roykin!

Tuo karjankellon kalkatus kuuluu täällä selvemmin! Ja minusta tuntuu, että niitä kelloja on useampikin!
Tonk...tonk... tonk...
Puolisen tunnin ajan Roy nelijalkaisine toverineen ajelehtii virtaa alas. Sitten . .

Rautalankaverkko . . . asetettu kääntämään uivat lehmät haluttuun suuntaan . . . ja rivi kelloja varottamassa niitä esteestä! Verkko on mennyt rikki ja paikattu!
Käännytään mekin ja noustaan kuiville tuolla!
No niin, kaverit, nyt tiedämme siis näin paljon! Tämä tie vie ulos luolasta!
Hau!
Löysit ne! Karjan jäliet!
Jap! Jap!
Jälleen vapaan taivaan alla! Seurataanpa noita karjan jälkiä!
Tässä ne jälleen katoavat! Varkaat lastasivat Sawyerin lehmät kuorma-autojen lavalle! Tuolla kulkeekin valtatie . . .

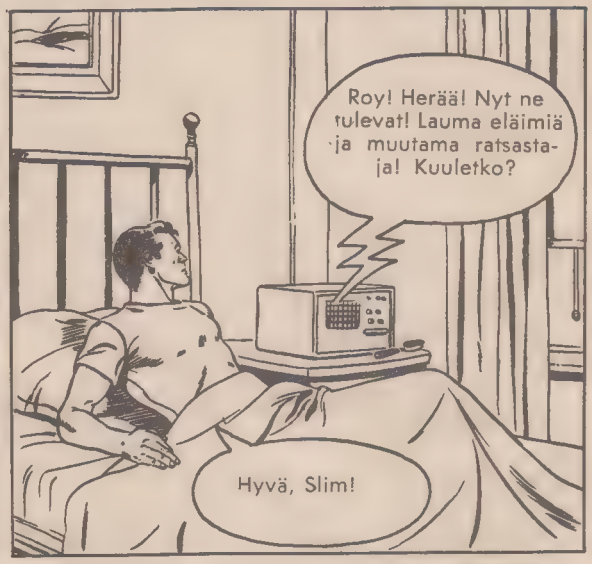

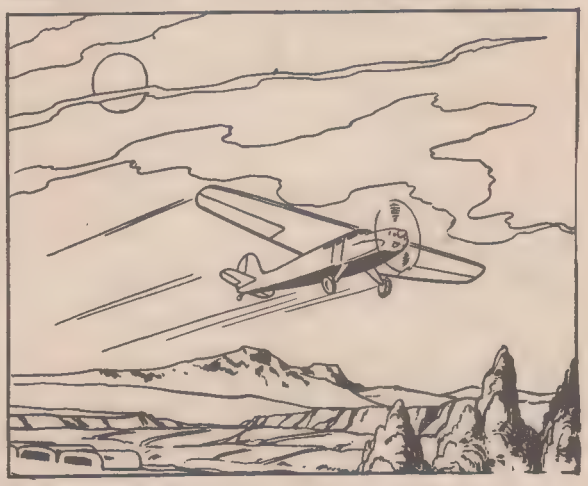

Vähemmässä kuin puolessa tunnissa on riistanvalvojan lentokone ilmassa . . .

Koneessa on ohjaajan lisäksi sheriffi Bob ja hänen kaksi apusheriffiään.

Muutamia minuutteja myöhemmin...

Tunnelin alapäässä . . .

Vähän ajan kuluttua luolaan tulee kolme miestä . . .

Usean minuutin ajan miehet työskentelevät verkolla . . .

Silmät pullollaan pelosta lehmät lähestyvät uiden verkkoa . . .

. . . ja kääntyvät sitten kahlatakseen kuiville.

Ja niiden jälkeen kahlaa rannalle kolme läpimärkää ratsumiestä!

Ei se ole vielä ihan ohi, pojat! Ei ennenkuin olette heittäneet maahan aseenne ja lähteneet kanssamme putkaa kohti!
Sheriffi!
Ampukaa! Hän on yksin!
Väärin! Meitä on kolme!
Mutta sheriffi Bob Marsh vastaa lyijyllä . . .
BR-R-RANG!
BANG!
. . . ja Pat Bradyn ja Royn nelikymmenkaliperiset säestävät!
No niin, Roy, saimme nuo tyypit taltutettua, eikä kukaan edes haavoittunut pahasti . . . mutta mitä kummaa Pat noilla lehmänkelloilla aikoo tehdä?
Ehkä hän kerää niitä muistoksi!
Tonk... tonk... tonk!
Kissan jalat! Aion sitoa kellon noiden rosvojen kaulaan, niin että jos ne saavat päähänsä lähteä matkalla pakoon . . .
Se oli hyvä ajatus, Pat!

Roy Rogers

SUSIJAHTI

Roy on ystävänsä Birchen ja tämän pojan kanssa kalastelemassa Yukonin yläjuoksun varrella. Siellä he löytävät oikean sunnuntaikalastajan paratiisin eräästä koskemattomasta pikkujärvestä..

Huh! Se tärpäsi!
Anna sille siimaa, poika! Väsytä se!
Hiuuuu! Valas tuo on eikä mikään hauki!
Varo!
Hei!
Äkkinäinen, kiivas nykäisy saa Stuart Birchin menettämään tasapainonsa, ja . . .
Älä päästä vapaa, Stu . . .
SPLASH!
Hyvä mies! Tartu tähän!
Kiinni pitää, Roy!
Roy! Ota vapa! Käteni ovat märät ja liukkaat! En haluaisi, että tuo kala pääsisi karkuun!
Selvä!

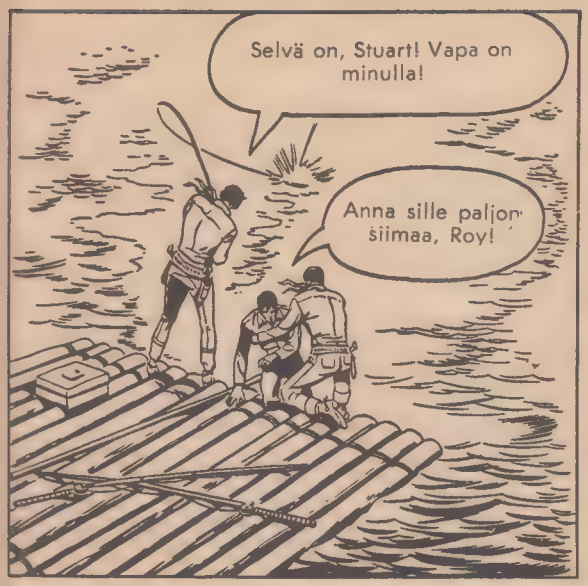
Selvä on, Stuart! Vapa on minulla!
Anna sille paljon siimaa, Roy!

Nämä lasikuituvavat ovat ylivetoja! Ne eivät hevin katkea.

Tuo hauki alkaa vähitellen väsyä! Voit ruveta jo tosissasi kelaamaan!
Tässä on kirves, Stu!,

Vähän lähemmäs vielä, Roy! Vähän vielä . .
Koeta tainnuttaa se ensimmäisellä iskulla, sillä toista tilaisuutta et saa, Stu!

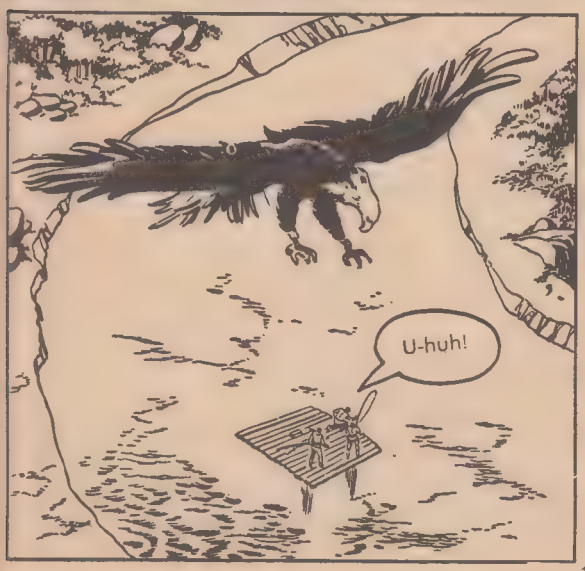
U-huh!

Komea... vai, isä?
Isompaa en ole koskaan nähnyt!
Katsokaa, mikä oppaallemme on tullut? Juoksee tänne päin!.

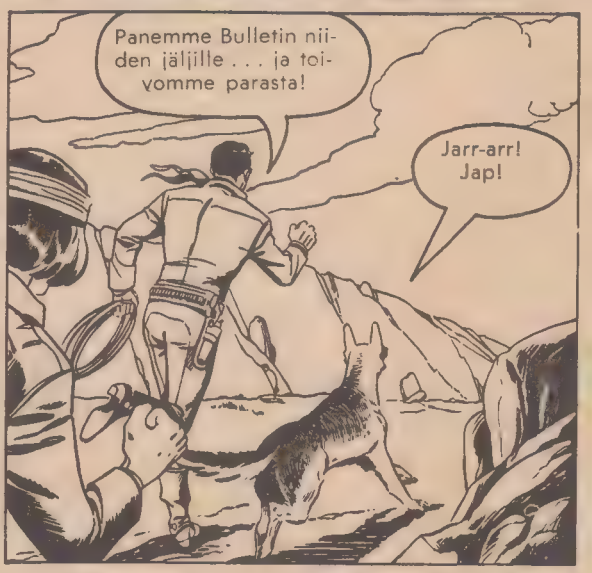

Pysytellen perässä tulevien miesten näkyvissä Bullet seuraa tuoreita hevosenjälkiä.

Mutta kun he kiertävät kanjonin mutkan . . .

Royn ja Robin revolverit kaatavat susista kaksi . . .

. . . ja kaksi muuta pakenee!

Kolmas susi kuolee hevosen kavioiden alla!

Äkkiä koko susikopla on hävinnyt . . . kolmea kuollutta lukuunottamatta!

Pitkän ajan kuluttua he saavat hevoset rauhoittumaan . . .

Tunnin kuluttua Roy ja Bullet löytävät tamman jäljet . . .

Royn avatessa tulen Bullet unohtaa viisaan vaistomaisen varovaisuutensa ja hyökkää!

Se iskee hampaansa lähimmän suden jälkaan!

Kapeassa umpikanjonissa sudet eivät voi paeta! Siksi ne hyökkäävät päin . . . Royn revolverien leimuavia piippuja!

Seuraavassa hetkessä törmäävät Bullet ja hanen sutensa Royn jalkoihin!

Suurin susi, lauman johtaja hyökkää Royn kimppuun...

Roy sysää tyhjän revolverinsa piipun pedon suuhun!

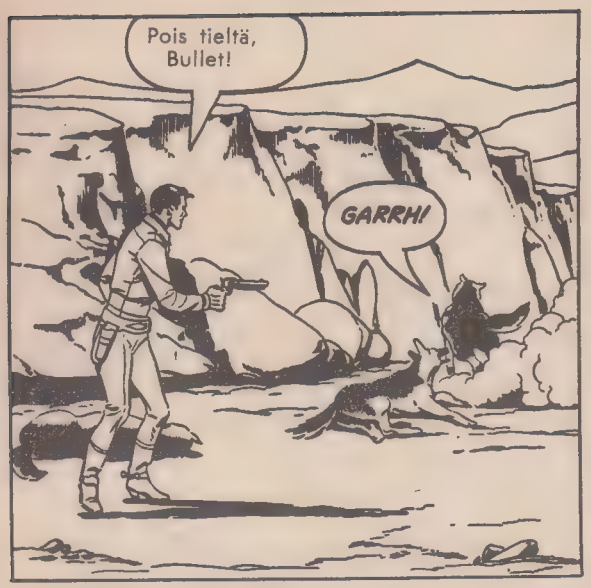
Pois tieltä, Bullet!
GARRH!

Tämäkin oli tyhjä! Anna sen mennä, Bullet!
CLICK! CLICK!

Iso! Ainakin satakolmekymmentä naulaa! Näillä main tuntuu kaikki kasvavan tavallista kookkaammaksi!
GRRRR!

Purivat sinua aika pahasti, Bullet! Mutta eivät nuo haavat sentään vaarallisia ole!
Grrr!

Sidomme haavasi, kun päästemme takaisin leiripaikalle. Mutta poiketaan sitä ennen hakemassa ne kalat, jotka jätimme lautalle!

Mutta kun se saapuvat järven rantaan . . .
Oh-hoh! Joku on ehtinyt ennen meitä! Vaiti, Bullet! Me on tapeltu jo kylliksi yhden päivän osalta!
Grrr!

Lautalla kiistelee kaksi mustaakarhua suuresta hauesta . . .

. . . kunnes kolmas henkilö astuu näyttämölle . . .

. . . ja alkaa jaella mahtavia korvatillikoita oikein tosissaan lautan samanaikaisesti ajelehtiessa rantaan.

Toinen mustista jää kuolleena makaamaan harmaankarhun lähtiessä ajamaan takaa sen toveria, joka on anastanut hauen

Hetken kuluttua iso harmaa poistuu taistelupaikalta saalis suussaan.

Täysi Mies

Jemmy Colt makasi rikkoutuneiden vaunujen alla kuunnellen vanhempiensa kuiskailua. Hän kietoi käsivartensa kuusivuotiaan sisarensa Kathyn ympärille yrittäen saada häntä lakkaamaan vapisemasta. Jossakin kaukana pimeydessä haukahteli yksinäinen preeriasusi, ja kaksitoistavuotiaan pojan iho kävi kylmäksi, sillä hän tiesi, että se oli siouxien merkki ja että he pian hyökkäisivät jälleen.

Tämä oli alkanut edellisenä päivänä yksinäisen ratsumiehen karauttaessa Coltien talon pihalle kertomaan, että siouxit olivat sotapolulla. Jemmyn isä oli lastannut perheensä vanhoille vankkureille ja lähtenyt pyrkimään Masonin linnakkeelle, jonne oli kolmen päivämatkan taival. Ensimmäisen päivän he olivat vaeltaneet kuivuneiden jokien uomia pitkin, yrittäneet välttää avointa maastoa ja pysytellä punanahoilta näkymättömissä. Mutta illalla pieni intiaanipartio oli keksinyt heidät ja hyökännyt.

Aluksi Jemmyn äiti oli ohjannut vaunuja isän ja pojan pitäessä kivääritulellaan villit loitolla. Mutta auringonlaskun aikoina vanhat vankkurit olivat särkyneet huonolla tiellä. Taka-akseli oli katkennut ja he kaikki olivat lentäneet alas vaunusta. Hevoset olivat riistäytyneet irti ja laukanneet pillastuneina preerialle valjaat perässä roikkuen.

Tärskystä selvittyään he kaikki olivat pyrkineet rikkoutuneiden vaunujen suojaan. Muut olivat päässeetkin, mutta Jemmyn isä oli saanut luodin lonkkaansa, ja toisten oli pitänyt raahata hänet mukanaan turvaan.

Nyt Jemmy makasi vaunujen alla yrittäen lohduttaa pelästynyttä sisartaan. Mutta itsekin hän pelkäsi, sillä hän tiesi, mitä hänen vanhempansa suunnittelivat.

»Jemmy!» hänen isänsä kutsui. Poika tunsi isän käden laskeutuvan olalleen. »Teidän alkaa olla aika lähteä. Muistathan mitä sanoin sinulle, poika?»

Poika koetti estää ääntään muuttumasta. »Kyllä, isä. Minun on kuljettava Kathyn kanssa virtaa ylöspäin ... matalassa rantavedessä ... öisin, ja piilouduttava päiviksi metsiin. Milloin emme kulje vedessä meidän on kuljettava kallioita pitkin, niin ettemme jätä jälkiä.»

Hän tunsi äidin ottavan Kathyn hänen sylistään. Äiti puristi tyttöä syliinsä valittaen hiljaa.

»Muista, Jemmy, että kahlaamo on kahden päivämatkan päässä länteen», isä sanoi ja käänsi päänsä pois peittääkseen katseensa toivottomuuden. Kahden päivämatkan päässä täysikasvuiselle miehelle — ja Jemmy oli vain kaksitoistavuotias poika.

»Minä en pelkää, isä», sanoi Jemmy.

»Jemmy, useimmat ihmiset pitävät kaksitoistavuotiasta poikana. Mutta minä en näe sinua enää poikana, Jemmy. Minulle sinä olet mies, ja minä luotan sinuun — luotan että pystyt pitämään huolen itsestäsi ja Kathysta», hänen isänsä sanoi.

»Isä, ei ole oikein, että jätän teidät», sanoi Jemmy.

»Tulisin mukaan, jos voisin. Mutta tällä jalallani en pysty kävelemään. Minä ja äitisi uskomme, että teillä on paremmat mahdollisuudet päästä turvaan, jos me jäämme tänne ja annamme intiaaneille tekemistä. Ja nyt on puhuttu kylliksi. Muista, luotan sinuun ja uskon sinun pystyvän tekemään niinkuin olen sanonut, koska olet jo täysi mies.»

Hän tunsi miten äiti tuli hänen luokseen, suuteli häntä hellästi ja kuiskasi: »Jemmy, pidä huolta Kathysta. Ja sinä, Kathy, tee niinkuin Jemmy sanoo.» Sitten Jemmy ja Kathy ryömivätkin jo

korkeassa ruohossa lähellä olevaa rantatöyrästä kohti. He pysyttelivät matalina, niin etteivät siouxit näkisi heitä tähtien valossa.

Pian he olivat rannalla kulkien matalassa vedessä rantaäyrään tuntumassa, kompastellen puunjuuriin ja kiviin. Ja kierrettyään joen ensimmäisen suuren mutkan he kuulivat ammunnan ja kimeät sotahuudot. Kathy alkoi uikuttaa pimeässä.

»Hiljaa, Kathy! Kuuletko?» Jemmyn ääni oli luja ja käskevä.

Koko sen yön he kahlasivat virran matalassa rantavedessä, piiloutuen, milloin vainusivat vaaraa, kompuroiden eteenpäin, kun uskoivat vaaran olevan ohi. Aamun alkaessa sarastaa he vihdoin poikkesivat rannalle kiiveten kallioille ja kätkeytyen kivipaasien rykelmään. Pitkän ajan Jemmy tarkkaili märkiä jälkiä, jotka he olivat jättäneet jälkeensä kalliolle. Vasta kun nouseva aurinko oli kuivannut jäljet tunsi hän olonsa turvalliseksi. Hän kääntyi katsomaan Kathya. Tyttö oli nukahtanut. Sitten hän itsekin, ennenkuin arvasikaan, oli sulkenut silmänsä ja vaipunut syvään uneen.

Illalla he jatkoivat vaellustaan ylävirtaan. Jemmy tyynnytti Kathyn nälän muutamalla kourallisella marjoja, joita hän löysi rannalla kasvavista pensaista.

Puolenpäivän aikaan seuraavana päivänä heidän veden liottamat kenkänsä olivat hajonneet, ja pohjan piikivet haavoittivat Kathyn jalkoja.

Jemmy kävi kyykkysilleen vedessä ja antoi Kathyn kiivetä selkäänsä. Nyt hän sai ponnistaa kaikki voimansa pystyäkseen liikkumaan eteenpäin, mutta jotenkin hän vain hoippui edelleen

auringonnousuun saakka, jolloin he ryömivät rannalle piiloutuakseen jälleen päivän ajaksi.

Jemmy oli sikeässä unessa, kun ratsumiehet löysivät heidät. Hän ei kuullut heidän lähestyvää kavionkapsettaan, ei nähnyt heidän ruskeita, vaskenkarvaisia kasvojaan heidän laskeutuessaan hevostensa selästä. Vasta kun he koskettivat häntä, hän heräsi. Silloin hän tappeli vastaan hurjasti miesten pitäessä hänestä kiinni.

»Kathy!», hän huusi, »Kathy, juokse!» Vasta silloin hän näki vangitsijoittensa siniset asepuvut ja miekkaristin heidän lakeissaan.

»Otappa asiat rauhallisesti, Jemmy», luutnantti sanoi hymyillen ystävällisesti.

»Isä ja äiti — he ovat tuolla!» Hän ei pystynyt selittämään sen enempää, osoitti vain alavirtaan.

»Tiedämme», sanoi luutnantti. »Tuhosimme sen sioux-joukon eilisaamuna. Siitä lähtien olemme etsineet teitä. Isäsi ja äitisi ovat turvassa ja matkalle linnakkeelle.»

»Kuulitko, Kathy?» Jemmyn ääni oli käheä. »Näemme äidin ja isän — näemme heidät pian». Ja hän painoi itkeskelevän sisarensa syliinsä luoden uhmaavan katseen ympäröivään erämaahan.

Sitten Jemmy huomasi aivan ääkiarvaamatta, että hän itsekin itki. Nopeasti hän pyyhki kyynelet silmistään risaisella paidanhihalla. Nämä sotilaat eivät saisi nähdä, että hän itki kuin pahainen lapsi. Eikös vain isäkin ollut odottanut hänen käyttäytyvän kuin täysi mies?

SAM SEIKKAILIJA KERTOO
Mikä se oli . . .?
Kuulostaa ihan... Sam! Herää!
YE-HAW!
EEE-HAW!
EEE-HAWW!
COPYRIGHT. 1955. BY WESTERN PRINTING & LITHO. CO

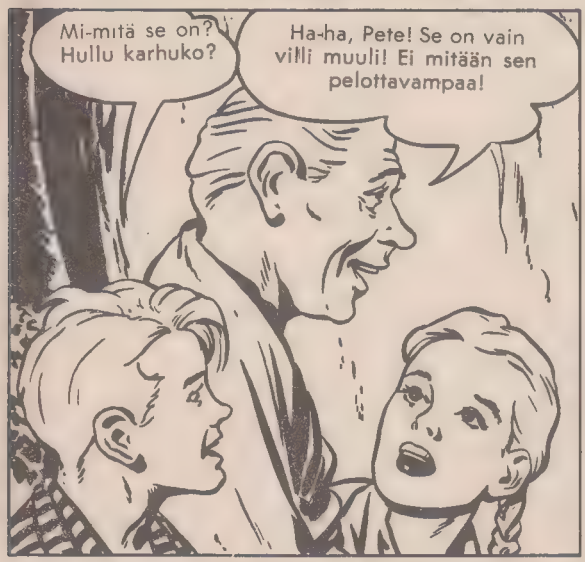
Mi-mitä se on? Hullu karhuko?
Ha-ha, Pete! Se on vain villi muuli! Ei mitään sen pelottavampaa!

En pelkää enaa . . . kun sanoit mikä se oli . . . Taidan käydä uudelleen nukkumaan.

Ehkä sentään joisit kupin kaakaota, Pat, niin nukahtaisit paremmin. Minäpä kerron teille eräästä muulista, jonka kerran tunsin ja joka oli oikea häijyläinen!
Oh, Sam! Tuo kuuluu mielenkiintoiselta!

Nimitimme sitä Don Juaniksi. . . koska se oli niin paha varastamaan kesyjä tammoja . . .

Joskus se saattoi hyökätä oriinkin kimppuun. Se oli siksi iso ja hurja ja voimakas . . .

. . . ja sitten se juoksi tiehensä oriin tammat mukanaan.

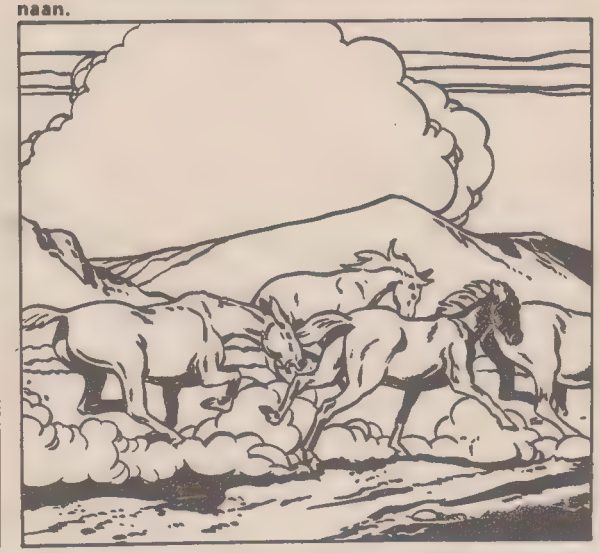

Joskus se saattoi avata corralin portin . . .

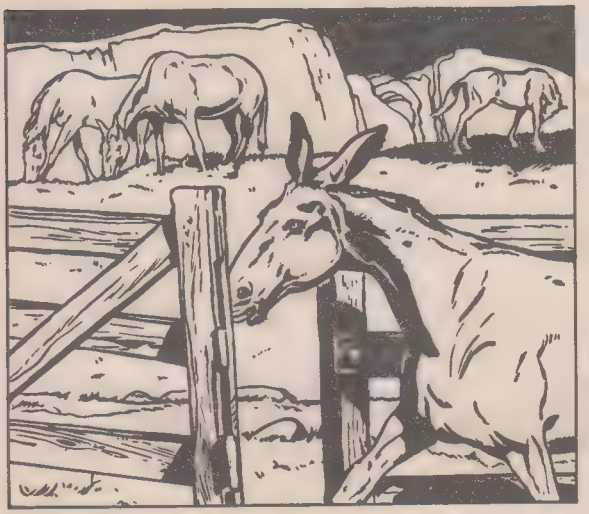

. . . ja ajaa metsään kaikki aitauksessa olleet tammat!

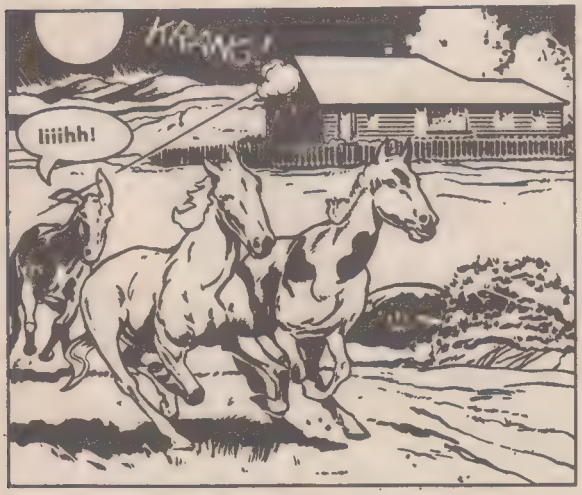

Kerran eräs karjatilanomistaja ampui sitä kohti kuutamossa ja lävisti sen toisen korvan.

Sen jälkeen se ei koskaan mennyt lähelle karjatilan rakennuksia eikä päästänyt ihmistä ampumamatkan päähän . . . Mutta tammoja se varasti edelleenkin heti kun sai siihen tilaisuuden.

Viimein silloinen esimieheni Halleck antoi minulle tehtävän . . .

Sam! Saat jättää kaikki muut työt ja lähteä metsästämään sitä tammavarasta. Pysyt sen jäljillä kunnes olet sen kaatanut . . . vaikka siihen menisi koko kesä!

Okay . . .

Minulla olikin onnea . . . Sain sen kiikariini!

Sinä iltana olin jo kaukana etuvuoristossa etsimässä Don Juanin jälkiä.

Sinä iltana oli liian myöhäistä lähteä enää sen perään . . . niin että leiriydyin yöksi.

Aamulla lähdin matkaan . . . jalan, koska hevonen olisi vain ilmaissut saaliilleni lähestymiseni. Ajattelin kiivetä kukkulalle, jolla olin sen edellisenä iltana keksinyt.

Kukkulan takana oli jyrkkäreunainen kuilu. Kiipesin sinne alas . . .

. . . aavistamatta, että Don Juan koko ajan vahti minua tuumien, miten parhaiten saisi minut hengiltä.

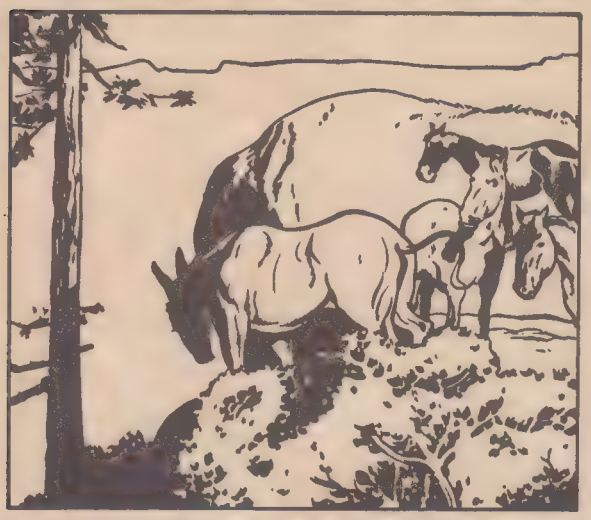

Ensimmäinen varoitukseni vaarasta oli kavioiden kapse, joka kuului tulevan kuilun suulta päin.

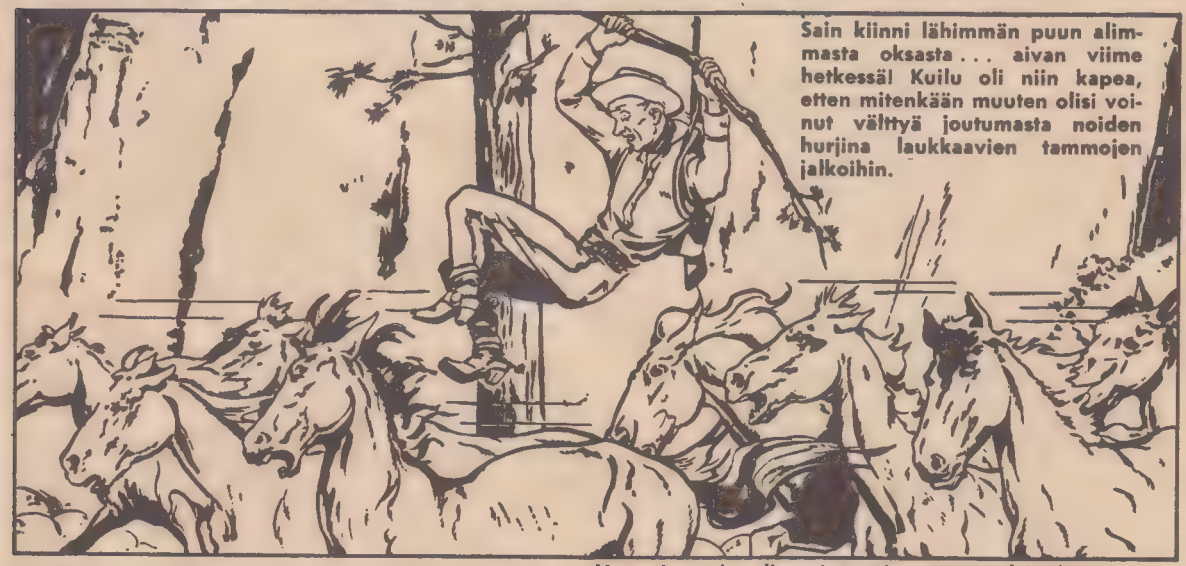

Sain kiinni lähimmän puun alimmasta oksasta . . . aivan viime hetkessä! Kuilu oli niin kapea, etten mitenkään muuten olisi voinut välttyä joutumasta noiden hurjina laukkaavien tammojen jalkoihin.

Mutta kun ajattelin asiaa, minusta rupesi tuntumaan, että voisin käyttää sitä hyväkseni.

Tiesin, ettei tuo lauma ollut sattumoisin pillastunut . . . ja olin äkäinen!

Seurasin noiden tammojen jälkiä laaksoon ja sieltä erääseen sivukanjoniin . . .

. . . ja siellä ne olivatkin! Ruohoa kasvavassa kattilalaaksossa, johon kanjoni päättyi!

Palasin laaksoon ja aloin sitten kiivetä pyrkien paikkaan, mistä voisin nähdä alas kattilalaaksoon.

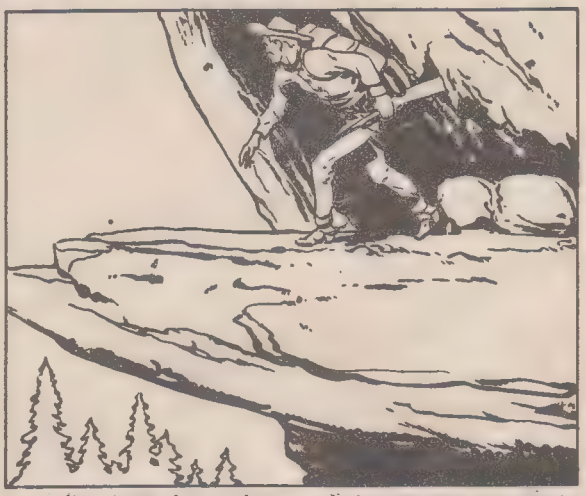

Kuljin juuri hyvin kapeaa hyllymäistä kallionkielekettä pitkin korkealla laakson yläpuolella . . .

. . . kun erään kallion kierrettyäni havaitsin olevani naamakkain Don Juanin kanssa. Hämmästys oli molemminpuolinen.

Mutta ennenkuin ehdin käyttää asettani hyökkäsi muuli kimppuuni aikoen työntää minut reunan yli kuiluun.

Juuri kun se tönäisi minua minä laukaisin!

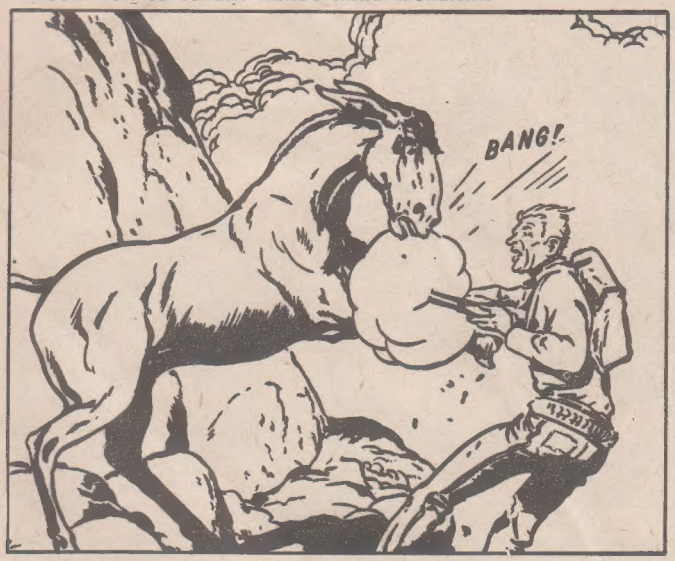

Seuraavassa hetkessä olimme molemmat ilmassa.

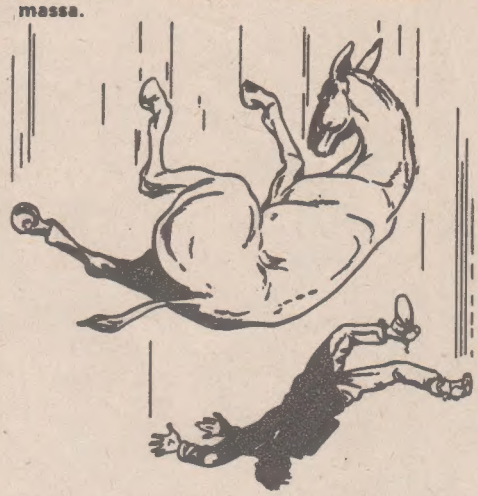

Putosin ison kuusen oksistoon, ja se pelasti henkeni...

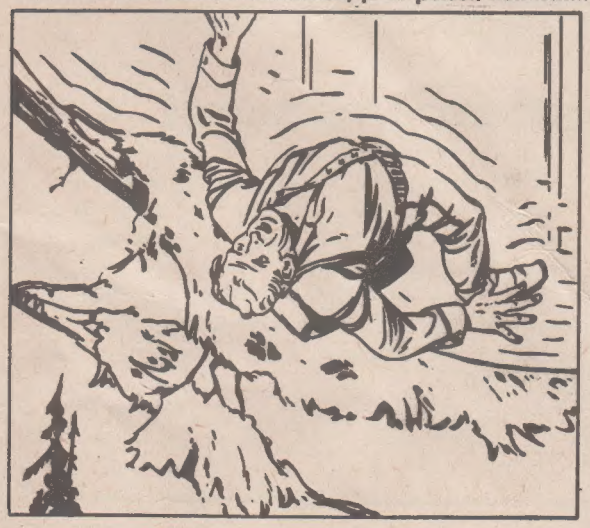

Oksantynkä tarttui reppuuni . . . ja siihen jäin riippumaan.

Pitkähkön ajan kuluttua onnistuin kipuamaan alas sieltä puusta ja menin katsomaan Don Juania . . . Se oli kuollut, taittanut niskansa. Luotini ei ollut sitä lopettanut.

New Yorkin valtion intiaanit

Irokeesit nimittävät itse itseään hodenosauneiksi, mikä tarkoittaa »pitkän talon kansa». Heihin kuuluvat senecat, cayugat, onondagat, oneidat, tuscarorat ja mohaksit. Nykyään irokeesit asuvat kahdeksalla suoja-alueella New Yorkin valtion keski- ja pohjoisosissa.

Ennen valkoihoisten tuloa nämä irokeesien eri heimot taistelivat alituiseen keskenään, kunnes päällikkö Hiawatha yhdisti heidät heimoliitoksi, joka tunnettiin »viiden kansan» nimellä. Myöhemmin, v. 1715 tuskarorat, joiden oli täytynyt lähteä entisiltä asuinsijoiltaan Carolinassa englantilaisia ja catawbas-heimoa pakoon, liittyivät irokeeseihin. Heimoliittoa nimitettiin sen jälkeen nimellä »kuusi kansaa», mitä irokeesi-sana juuri tarkoittaa.

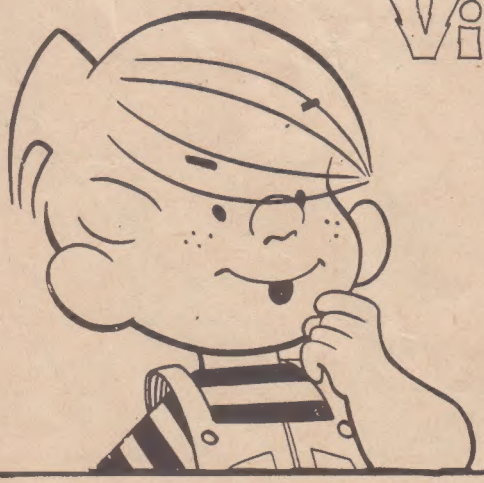

VILLE VALLATON

Esiintyy nyt omassa lehdessään, joka ilmestyy kerran kuukaudessa monivärisenä.

Hinta vain 60:-

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (12. jakso)

Postivaunut osoittautuivat liian hitaiksi toimittamaan perille kiireellisiä hallituksen viestejä ja käskykirjeitä, ja niin syntyi v. 1860 kuuluisa »ponipikalinja». Ponit, joista linja sai nimensä, eivät suinkaan olleet noita pieniä, lastenratsastukseen soveltuvia kääpiöhevosia, jollaisina me ponihevosen tunnemme, vaan ne olivat kookkaita, voimakkaita, erittäin nopeita ja kestäviä eläimiä, jotka olivat tehtäväänsä varten erikoisesti valmennettuja. Rohkeat ja karaistuneet miehet (Buffalo Billkin kuului nuoruudessaan näihin) ratsastivat yötä päivää halki seutujen, joissa villit intiaanit ja häikäilemättömät valkoiset rosvot väijyivät. Edessään satulassa heillä oli kaksi nahkalaukkua, joissa olivat silkkipaperille kirjoitetut kirjeet. Hyvin usein näissä salkuissa oli myös rahaa, kultaa tai muita arvoesineitä.

KAHDEN MINUUTIN PYSÄHDYS

Hevosia vaihdettiin joka viidentoista mailin (24 km) jälkeen. Joka asemalla pikalähettiä odotti levännyt, valmiiksi satuloita hevonen. Hän heilautti laukkunsa uuden ratsun selkään, hyppäsi satulaan ja karautti tiehensä. Hevosten vaihto vei keskimäärin kaksi minuuttia. Linjan koko pituus oli 150 km. Matkan päätepisteessä lähetti luovutti laukkunsa toiselle, joka heti kiiruhti toimittamaan ne vastaanottajille. Ja uudet laukut mukanaan hän lähti palaamaan jälkiään.

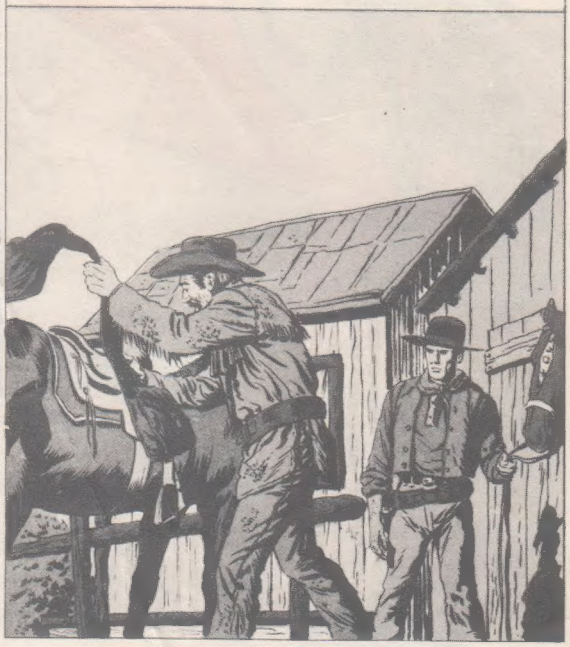

Ponipikalinja Saint Josephista San Franciscoon oli 160 mailin pituinen ja matka suoritettiin kymmenessä päivässä. Nopeimmassa ajassa se suoritettiin marraskuussa v. 1860. Ensimmäinen lähetti lähti matkaan kohti länttä marraskuun 6. päivänä vieden tietoa Lincolnin valitsemisesta Yhdysvaltain presidentiksi. Tuskin kuutta päivää myöhemmin San Franciscon asukkaat saivat tiedon tapahtumasta.

Ponipikalinja, »Pony express» oli lyhytaikainen. Se toimi vain huhtikuusta v. 1860 marraskuuhun 1861. Sitten vedettiin lennätinlinja, joka jo oli olemassa Atlantin rannikkokaupunkien ja Saint Josephin välillä, Tyynen meren rannikolle asti.

Toukokuun 10. pnä 1869 kohtasi kaksi junaa toisensa Utahin valtiossa sijaitsevassa Promotoryssa. Se merkitsi postivaunujen aikakauden loppua. Nyt oli Itä ja Länsi liitetty rautatielinjalla toisiinsa. Juhlan kohokohta oli Pawnee-heimon hurja ratsastusnäytös. Taistelunäytöksen päätteeksi punanahat sytyttivät preerian palamaan. Se oli tavallaan tämän heimon tulevaisuuden symbooli, sillä rautatien rakentaminen sinetöi lopullisesti näiden preerian muinaisten valtijain lohduttoman kohtalon.

30:-

TEX

SEIKKAILU No 16

8. vuosik.

3 HYVÄÄ HALPAA JÄNNÄÄ

maanmainiot sarjakuvalehdet, koko perheen suosikit

TEX

VIIDAKKO

VILLI LÄNSI

Hurjia seikkailuja viidakossa, vuorilla ja preerioilla.

Kunkin lehden hinta vain **30 mk.**
Kokovuosikerta **550:-**

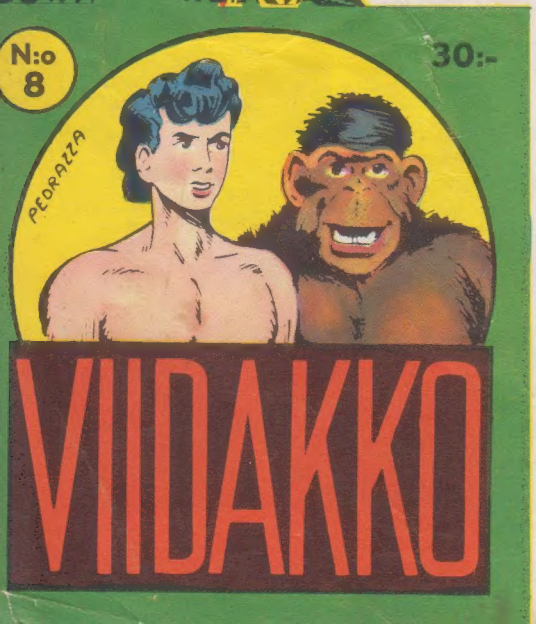

TÄHTI-SARJAT